

Încă un pastel

Bragagiu

Lângă râu leagănă sălcii
Verzi pistrui râzând cu zorii,
Susură-n aurul păcii
Buchiile mătășorii.

Se ițesc din muguri frunze
Privind jurul cu mirare
Plescăind cleios din buze
Și-n speranțele de Soare.

Proaspăt verdele lucește
Cu sclipiri de malahite
Mătăsoase pământeste
Și ceresc de fericite.

Din albastru diademe
Strigă-n glasuri largi de găște
Că-nplinirile supreme
Parcă au pornit să miște.

Sună toaca dimineții,
Se preling din zori lumine -
În împărăția Vieții
Doamne, cât îmi e de bine!

Mugurul de însorire
Când plesnește solzi de noapte
Și trezește-așa iubire
De la inimă departe.

Simt și eu deodată-n suflet
O durere deșteptată
Parcă ar dori să sufle
Aripă iar înălțată.

Și mă-ndrept ca salt de ruguri
Înspre cerul ce s-ascunde,
Iar în mine muguri, muguri
Strigă înălțări de unde.

Îmi socot ziua a patra
Răsărită în geneză
Părăsind în urmă piatra

Ce oftează paranteză.

Se pronunță proșteime
De la stele în petale...
Însă unii cred că nimeni
Nu horește azi în vale!

Eu cuvintelor pe ape
Le dau drumul cu ușor
Doamne, Doamne nu-mi încape
Fericirea mea și zborul.

Crapă-n mine tot pământul
Ca și bronzul de pe file
Mă îndeamnă-n zi Cuvântul
Să deschid struguri de zile.

Din târât se trece-n fugă,
Din genunchi înspre putere
Precum slovele din rugă
Inimii îi dă să spere.

Eu nu știu cât oi fi-n stare
Să-nfloresc din scoarța tinei -
Doamne-n Țara Ta de Soare
Slavă Vieții și Luminei!!!
Victor Bragagiu